

BAŞLANGIÇ

BEYAZ GÜRÜLTÜ BAŞLADIĞINDA BAHÇEDE OT YOLUYORDUK.

Bu uğultulu ses beni her zaman rahatsız etmiştir. Dışarıda olmam, Mess Hall'da yemek yiyor olmam ya da kulübemde kilit altında olmam; hiçbir şey fark etmezdi. Beyaz gürültü ne zaman başlasa çığlığa benzer bu ince tonlar bomba etkisi yaratan bir gürültüyle patlıyordu kulaklarımda. Oysa Thurmond'daki diğer kızlar birkaç dakika sonra toparlanıyor; yaşadıkları bulantı ve şaşkınlığı, üniformalarına yapışan kuru çimenler gibi kolayca üzerlerinden atıyorlardı. Peki ya ben? Benimse kendimi toparlayabilmem için saatler geçmesi gerekiyordu.

Bu sefer de farklı olmasını beklemiyordum.

Ama farklıydı.

Yine ne yapmıştık acaba bu cezayı hak etmek için? Olay gerçekleştiği sırada kampın elektrikli tellerine o kadar yakın çalışıyorduk ki havadaki yanık kokusunu alabiliyor, yayılan voltajın titreşimlerini dişlerimde hissedebiliyordum.

Belki de biri cesaretini toplayıp bahçenin sınırlarını aşmayı denemişti. Ya da belki daha büyük oynayan biri, aslında hepimizin yapmak isteyip de cesaret edemediği hayalini gerçekleştirerek, en yakındaki Psi Özel Kuvvetler askerlerinden birinin kafasına bir taş fırlatmıştı. Eğer öyleyse yaşadığım acı, buna değerdii.

Emin olduğum tek şey, başımızın üzerindeki hoparlörlerden biri kısa, diğeri uzun iki uyarı sinyali yükseldiğiydi. Kulaklarımı sınıksıkı kapadığım ellerim ve şokun etkisiyle gerilen omuzlarımla nemli toprağa yıkıldığım sırada ensemdaki tüyler diken diken olmuştu.

Aslında hoparlörlerden duyulan ses tam olarak beyaz gürültü denilen şeye benzemiyordu. Hani bazen sessizce tek başınıza otururken havada tuhaf bir vızıltı ya da bilgisayar monitöründen gelen o hafif uğultuyu duyarsınız ya, işte onun gibi değildi. Amerika Birleşik Devletleri hükûmeti ve Psi Gençlik Daire Başkanlığına göre bu ses, bir araba alarmıyla dış hekimlerinin kullandığı dış matkabının gayrimuşru çocuğu kıvamında, ancak kulaklarınızdan kan getirmeyi de ihmal etmeyecek yükseklikteydi. *Hem de kelimenin tam anlamıyla...*

Ses hoparlörlerden yükseldiği anda bedenimdeki sinir uçlarının her biri paramparça oldu. Kulaklarımı kapadığım ellerimi delip geçerek, yüzlerce gencin çığlıklarını bastırıp beynimin tam ortasına yerleşti. Oraya ulaşip o sesi yerleştiği yerden bir türlü atamıyordum.

Gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Yüzümü toprağa gömmeye çalıştım. Alabildiğim tek tat, ağzımı dolduran kan ve çamurun tadıydı. Hemen yanıma düşen bir kızın

çığlık çığığa bağırdığını görüyor ama işitemiyordum. Her şey, ama her şey bütün belirginliğini kaybetmişti aniden.

Bedenim statik elektriğin etkisiyle sarsılmış, tıpkı eski ve sararmaya yüz tutmuş bir kâğıt parçası gibi kıvrılmıştı. Birinin elleriyle beni omuzlarımdan sarstığını, adımı haykırıldığını hissettim. *Ruby* diye bağınyordu. Fakat ben cevap veremeyecek kadar uzak bir âlemdeydim. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. O kadar uzaktım ki olan bitenlere. Sanki dünya beni tek ve derin bir nefesle içine çekip hapsetmişti. Sonra her yer karardı.

Ve sessizliğe gömüldü.

BİR

HAYATINI İLK KAYBEDEN KİŞİ GRACE SOMERFIELD'DI.

En azından 4. sınıfta benimle birlikte okuyanlar arasında ölen ilk kişiydi. Şu an eminim ki o zamana kadar yüzlerce –hatta belki binlerce– çocuk onun gibi çoktan ölüp gitmişti. İnsanlar olayın parçalarını birleştirmekte ya çok geç kalmış ya da bunu çocuklar ölmeye başladıktan çok sonraya kadar bizden gizlemenin bir yolunu bulmuşlardı.

Ölümler göze batacak kadar çoğalıp dikkat çekmeye başladığında ilkokulum, hem öğretmenlerin hem de okul personelinin, o dönemde Everheart Hastalığı adı verilen bu salgın hakkında bizimle konuşmalarını yasaklamıştı. Salgın, bu hastalığa kurban verilen ilk çocuğun, Michael Everhart'ın ardından böyle anılmaya başlanmıştı. Bir süre sonra, ne hikmetse birileri bir yerlerde bu hastalığa daha düzgün bir isim verme gerekliliğini hissetmişti: İdiyopatik Adolesan Akut Nörodejenerasyon, yani kısaca İAAN. Ve o andan sonra da bu, yalnızca Michael'ın hastalığı olmaktan

çıktı. Bu hastalık artık hepimizindi.

Tanıdığım tüm yetişkinler, bildiklerini yalancı gülümsemelerin ve yapmacık kucaklamaların ardına gizliyorlardı. Bense hâlâ gün ışığından, midillilerimden ve yarış arabaları koleksiyonumdan oluşan dünyamda yaşıyordum. Geriye dönüp baktığımda, gözümün önünde duran ipuçlarını kaçırarak kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Hatta polis olan babamın bir anda uzun saatler çalışmaya başlayışını ve nihayet eve geldiğinde bana bir an olsun bakmaya dayanamayışını bile fark edememiştim. Bu arada annem de değişmişti tabii. Bana sıkı bir vitamin diyeti uygulamaya başlamış, birkaç dakikalığına da olsa beni yalnız bırakamaz olmuştu.

Diğer taraftan, ebeveynlerimin ikisi de ailelerinin tek çocuğuydular. Bu da tehlike çanlarını çalıp beni uyaracak ölmüş kuzenlerimin olmadığı anlamına geliyordu. Demek istediğim, ailede benden başka çocuk yoktu. Annemin babama, halk arasında televizyon olarak bilinen o “ruh emen, abuk sabuk, akılsız eğlence kutusu”nu aldırmaışı da dünyamı sarsacak korkunç akşam haberlerini izlememi engelliyordu. Bu durum, internetimizin CIA seviyesindeki ebeveyn kontrolü ile de birleşince hayattaki en büyük derdim; onuncu yaş günümü görmeden ölme korkusu yerine, yatağımın üzerindeki pelüş oyuncaklarımı nasıl dizeceğim endişesiydi.

Eylülün on beşinde gerçekleşen olaylara o kadar hazırlıksızdım ki.

Bir önceki gece yağmur yağdığından annemler beni okula, ayakkabılarımın üzerine kırmızı galoşlarımı geçi-

rerek göndermişlerdi. Derste dinozorlardan bahsetmiş, el yazısı çalışmıştık. Sonra Bayan Port, yüzüne o her zamanki rahatlama ifadesini takınarak bizi öğle yemeği için serbest bırakmıştı.

O günkü öğle yemeğinin tüm detaylarını hatırlıyorum. Grace'in karşısında oturuyor olmamdan değil, onun ölen ilk kişi olmasından ve bu olayın aslında hiç yaşanmamış olması gerektiğinden. Oysaki Grace ne büyükbabam gibi yaşlıydı ne de annemin arkadaşı Sara gibi kanser hastası. Ne alerjisi vardı, ne öksürüğü, ne de bir kafa travması geçirmişliği. Hiçbir şey. Ölümü tam bir şok etkisi yaratmıştı; hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştık. Ta ki her şey için çok geç olana dek.

Grace, elindeki jölenin içinde bir sinek olup olmadığıyla ilgili derin düşüncelere dalmıştı. Elindeki plastik bardağı salladıkça kırmızı jöle titriyor, fark etmeden biraz fazla sıkacak olsa hemen kenarlarından taşıyordu. Ben de dâhil, tüm çocuklar jölenin içindekinin bir sinek mi yoksa Grace'in bizi kandırmak için koyduğu bir şeker mi olduğunu anlamak için birbirimizle yarışıyoruz.

"Ben yalancı değilim, tamam mı?" dedi Grace. "Sadece..."

Ve aniden kaskatı kesildi. Plastik bardak, parmaklarının arasından kayarak masaya çarptı. Ağzı açılmış, gözleri sanki arkamdaki bir yere bakıyormuş gibi sabitlenmişti. Sanki anlaşılması zor bir şeyi dinliyormuş gibi alnını buruşturmuştu.

Grace... İyi misin? diye sorduğumu hatırlıyorum sadece.

Gözleri kaydı. Göz kapakları kapanana kadar geçen o bir saniyede gözünün donuk akı dışında hiçbir şey görülmedi. Dudaklarına yapışan kahverengi saçlarını bile havalandıramayacak kadar güçsüz bir nefes verdi.

Yakında oturan tüm çocuklar donup kalmıştı. Bayılmış olmalıydı. En azından böyle olmasını umuyorduk. Birkaç hafta önce Josh Preston da bahçede böyle bayılmıştı. Bayan Port'un yaptığı açıklamaya göre vücuduna yeterli miktarda şeker almamıştı. Ya da böyle saçma sapan bir şey işte.

Masaya hemen bir görevli koştu. Hafta boyunca yemek dağıtımı ve bahçe görevini dönüşümlü olarak yapan, beyaz şapkalı, dört yaşlı kadından biriydi bu. Suni teneffüsle ilgili az çok bilgisi olması dışında, onun herhangi bir ilk yardım bilgisi olduğundan bile emin değilim. Ama yine de Grace'in sanki ruhu çekilmiş gibi yatan bedenini yerden o kaldırmıştı.

Kulağını Grace'in pembe tişörtüne bastırıp, artık durmuş olan kalbinin atışını dinlemeye çalışırken, çevresini kendinden geçmiş bir izleyici kitlesi sarmıştı. Yaşlı kadının aklından neler geçtiğini bilmiyorum ama bağırmaya başladığında etrafımız birden beyaz şapkalılar ve meraklı bakışlarla sarıldı. Ben, Cho Grace'in gevşek elini hafifçe dürtene kadar hiçbirimiz onun ölmüş olabileceğini aklımıza bile getirmemiştik.

Grace'in öldüğünü anladığımızda diğer çocuklar çılgın atmaya başladı. Hatta Tess adında bir kız o kadar şiddetli ağlıyordu ki nefesi kesilmişti. Bir sürü minik ayak, kantin kapısına doğru hücum ediyordu.

KARANLIK ZİHİNLER

Bense terk edilmiş tepşilerin ortasında öylece kalakaldım. Bakışlarım bardağın içindeki jölede, kollarımla bacaklarım masayla bir bütün olana dek dehşet içinde bekledim. Sanki felç geçiriyor gibiydim. Okulun güvenlik müdürü gelip beni almamış olsaydı daha ne kadar orada kalırdım bilmiyorum.

Grace öldü, diye düşündüm içimden. Grace öldü mü gerçekten? Grace öldü.

Ve durum zamanla daha da kötüleşti.

İlk ölüm dalgalarından bir ay sonra Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri, ebeveynlerin çocuklarının İAAN riski taşıyıp taşımadıklarını anlamaları için 5 maddelik bir liste yayımladı. O süre zarfında sınıf arkadaşlarımdan yarısı çoktan ölmüştü zaten.

Annem listeyi öyle iyi bir yere saklamıştı ki. Onu ancak kek malzemelerinin arkasına gizlediği çikolatayı aramak için tezgâha çıktığımda tesadüfen bulabildim.

Çocuğunuzun risk taşıdığını nasıl anlarsınız, diyordu broşürde. Kâğıdı portakal turuncusu renginden tanımuştım. Bu, Bayan Port'un birkaç gün önce hayatta kalan öğrencilerinin evlerine gönderdiği kâğıttı. Katladığı kâğıdı okumamız için üç yerinden zımbalamıştı. Altı üç kez çizilmiş bir hâlde RUBY'NİN EBEVEYNLERİNE ÖZEL yazıyordu üstünde. Üç çizgi durumun ciddiyetini kanıtlıyordu. Annemle babam okuduğumu görseler kesin beni cezalandırır-

lardı.

Şansıma kâğıt önceden açılmıştı.

1. Çocuğunuz aniden somurtkanlaşıp içine kapanır ve/veya daha önce keyif aldığı faaliyetlere olan ilgisini kaybeder.

2. Anormal bir konsantrasyon eksikliği yaşar ya da bir işe, zamanın nasıl geçtiğini anlayamayacak ya da kendisini veya başkalarını ihmal edecek kadar aşırı odaklanır.

3. Halüsinasyon görme, kusma, kronik migren, hafıza kaybı ve/veya bayılma ile sonuçlanan atak vb. durumlar yaşar.

4. Ani öfke nöbetleri, olağan dışı umursamaz davranışlar ya da kendine zarar verecek davranışlar (yanıklar, yaralar, açıklanamayan kesikler) sergiler.

5. Tehlikeli ya da size veya başkalarına fiziksel zarar verebilecek açıklanamaz davranışlar ya da yetenekler geliştirir.

ÇOCUĞUNUZ YUKARIDAKİ SEMPTOMLARDAN
HERHANGİ BİRİNİ SERGİLİYORSA LÜTFEN ONU
İAAN.GOV WEB SİTESİNE KAYIT ETTİRİN VE
GÖTÜRÜLECEĞİ YEREL HASTANE HAKKINDA
BİLGİ VERİLMEK ÜZERE TARAFINIZLA
İLETİŞİME GEÇİLMESİNİ BEKLEYİN.

Broşürü okuyup bitirdiğimde, yeniden düzgün bir şe-

kilde katlayıp aldığı yere bıraktım ve lavaboya kustum.

O haftanın ilerleyen günlerinde büyükannem telefon açmıştı ve onun o her zamanki isabetli konuşmalarından her şeyi anlamıştım. *Benimle yaşıt çocuklar ölüyordu her yerde. Fakat doktorlar bu hastalığın tedavisini bulmaya çalıştığından korkmama gerek yoktu. Çünkü ben onun torunuydum ve bana bir şey olmazdı. Uslu bir kız olmalı ve tuhaf herhangi bir durum hissedersen aileme anlatmalıydım. Doğru anlamış mıydım?*

İşlerin kötü olmaktan çıkıp dehşet verici bir hâl alması oldukça kısa sürdü. Mahallemde kalan dört çocuktan üçünün gömülmesinin ardından, devlet başkanı resmi bir ulusa sesleniş gerçekleştirdi. Annem ve babam konuşmayı bilgisayarlarından canlı izlerken ben de çalışma odalarının önünden dinledim.

“Değerli Amerikalı yurtttaşlarım,” diye başladı Başkan Gray. “Bugün, yalnızca çocuklarımızın hayatlarını değil, aynı zamanda büyük ulusumuzun geleceğini de tehdit eden yıkıcı bir felaketle karşı karşıya bulunmaktayız. Bu zor günlerimizde, bizlerin Washington’da hem bu korkunç hastalıktan etkilenen aileleri hem de kurtulacak kadar şanslı olan çocukları desteklemek üzere programlar geliştirdiğimizi söylemek isterim. Rahat olunuz.”

Konuşurken yüzünü görmeyi çok isterdim. Çünkü ben- ce o da bu tehdidin -bu sözde görkemli geleceğimize mâni olan engelin- aslında ölen çocuklarla hiçbir alakası olmadığını biliyordu. Biliyor olmalıydı. Gömülen ya da külleri rüzgâra savrulan bu çocuklar artık sevenlerinin hafızalarında yalnızca birer anı olarak kalacaklardı. Gitmişlerdi. Hem de sonsuza dek...

Ve o liste. Hani Őu evlere yollanan, öğretmenler tarafından katlanmış ve zımbalanmış semptomlar listesi... Ölü çocukların yüzleri ekranın altından akıp giderken haberlerde yüzlerce kez dönen o liste... Onlar ölüm tehlikesi altında olan çocuklardan ya da onların geride bırakacakları boşluklardan korkmuyorlardı aslında.

Onlar bizden, yani hayatta kalanlardan korkuyorlardı.

İKİ

Bizi THURMOND'A GETİRDİKLERİ GÜN YAĞMUR YAĞIYORDU VE yağmur ne o hafta ne de bir sonrakinde bir türlü dinmek bilmedi. Dondurucu yağmur, hava beş derece daha soğuk olsa kar olarak düşecekti yeryüzüne. Yağmur damlalarının okul servisinin camında bıraktıkları o aceleci ve telaşlı rotaları izlediğimi hatırlıyorum. Evde ya da ebeveynlerimden birinin arabasında olsam parmak uçlarımla soğuk camda bıraktıkları o belirsiz izleri takip ederdim. Fakat şimdi ellerim arkamda bağlanmış; siyah üniformalı adamlar dördümüzü bir koltuğa sıkıştırmıştı. Nefes alacak yer bile yoktu neredeyse.

Yüz kusur bedenden çıkan sıcaklıkla otobüsün camları buğulanmış, dış dünyayla aramıza âdeta bir perde gerilmişti. Çocukları taşıdıkları bu sapsarı otobüslerin camları daha sonra siyah boyayla kaplanacaktı. Ancak bu henüz akıllarına gelmemişti.

Beş saatlik yolculuk boyunca cama en yakın oturan ben

olduğumdan yağmurun izin verdiği zamanlarda seçebiliyordum geçtiğimiz yolları. Yine de her yer birbirinin aynıydı sanki. Yemyeşil çiftlikler, yoğun ağaçlık alanlar... Hâlâ Virginia'da bile olabilirdik. Yanımda oturan ve sonradan Mavi olarak sınıflandırılacak olan kız, bir ara bir tabelayı tanır gibi oldu. Tabelayı daha iyi görebilmek için cama doğru eğildi. Yüzü hiç yabancı değildi. Sanki onu bizim kasabada görmüştüm ya da bir sonrakinde. Yanımdaki çocukların hepsinin Virginialı olduğunu düşünsem de bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Çünkü otobüste tek bir kuralımız vardı: *Sessizlik*.

Önceki gün gelip beni evimden aldılar. O geceyi diğer çocuklarla birlikte bir depoda geçirdik. Oda yapay bir şekilde aydınlatılmıştı. Hepimizi yerdeki pis çimento yığına oturtuktan sonra projektörleri üzerimize çevirdiler. Uyumamız yasaktı. Gözlerim toz yüzünden o kadar sulanmıştı ki bırak ışıkların ardında bizi izleyen askerlerin yüzlerini, etrafımdaki nemli ve solgun yüzleri bile seçemiyordum. Tuhaf bir şekilde cinsiyetlerini ayırt edemiyordum zihnimde. Uyku ile uyanıklık arasındaki o gri belirsizlikte süzülürken onları ufak ve korkutucu parçalara bölüp inceledim: ayakkabı cilasının petrolümsü kokusu, deri bir ceketin gıcirtısı, dudakların tiksintiyle kıvrılışı ve beni uyandırmak için belimi tekmeleyen botun ucu.

Ertesi sabahki yolculuğumuz, asker telsizlerinin vızıltıları ve otobüsün arka tarafında ağlayan çocukların hıçkırıkları dışında sessizdi. Bizim koltuğun diğer ucunda oturan çocuk altını ıslatmıştı ama bunu yanı başında dikilen kızıl saçlı PÖK askerine söylemeye hiç niyeti yoktu. Çünkü ka-